

Ivan Petrus Adriaenssens, *Afspraak in Nieuwpoort*

(Uitgeverij Lannoo: Tielt, België
2011), 132 blz., € 19,99.

Het is 1 november 1914. Het is even rustig aan het front bij Nieuwpoort. Aan de verwoeste haven, waar de sluizen zijn opengezet om het gebied te inunderen, ontmoeten drie jonge mannen elkaar: een Belg, een Engelsman en een Fransman. Ze lopen wat rond, bekijken de schade en spreken, zodra de granaten weer vallen, af om elkaar tien jaar nadien, bij leven en welzijn, op deze plek weer te ontmoeten. Dan gaan de drie weer terug naar hun eigen onderdeel, de verschrikkingen van de oorlog weer in.

Het tegelijkertijd in drie talen uitgegeven *Afspraak in Nieuwpoort* is gebaseerd op waargebeurde verhalen. Striptekenaar Ivan Petrus, die eerder al een oorlogsdagboek van een soldaat aan het IJzerfront schreef, brengt vier bestaande verhalen samen. Het is het verhaal van de *Fusilier Marin* Jean-Marie Philippe de Blic, de Belg Raoul Snouck, de Britse dichter/luitenant T.E. Hulme en George Sheldon, die niet aanwezig is aan de

haven, maar later door Hulme van de afspraak op de hoogte wordt gesteld. Petrus - hij stelt zich zo voor - heeft de schaarse informatie gebruikt, maar heeft het ook gefictionaliseerd, omdat veel niet bekend is. Het boek heeft drie enorme pluspunten: de authenticiteit, de prachtige illustraties en 'de herdenking'. De illustraties in hun sepia/grijstinten zijn net afdrucken van glasplaat negatieven, zo mooi. Alleen de inslagen van de *obussen* worden in vurige tinten afgedrukt. De detaillering is geweldig, de schaduwen levensecht; Petrus is een meester in het afbeelden van vernietigde bouwwerken (maar minder in personen). Een minpunt: de afstekende, te witte, tekstballonnen. Deze hadden beter kleiner en met een lichtgrijze achtergrond gemaakt kunnen worden.

Op 1 november 1974 - het boek opent er mee - staan twee mensen aan de haven: een oude man en zijn kleindochter. Zes jaar later overlijdt de laatste overlevende. Dertig jaar later staan de derde en vierde generatie er weer. Ik krijg dan een brok in mijn keel.

Ger Jan Onrust

Hadassa Hirschfeld, *Kernpunten van het Israëliisch-Palestijns conflict*

(Uitgeverij Aspekt/CIDI –
informatiereeks: Soesterberg, 2011),
170 blz. € 19,50.

De kranten staan tegenwoordig vol met berichten over demonstraties in het Midden-Oosten. De gewone bevolking wil van haar heersers af en inspraak hebben. Maar als de burgers in de buurlanden van Israël inderdaad stemrecht zouden krijgen zou dit wel eens kunnen betekenen dat hun houding ten opzichte van het Israëlisch-Palestijns conflict drastisch zal veranderen. Egypte heeft bijvoorbeeld na het vertrek van Mubarak de grens naar Gaza opengesteld zodat de Palestijnen daar ongehinderd consumptiegoederen en wapens kunnen invoeren.

In deze tijd van nieuwe politieke verhoudingen in het Midden-Oosten is het nuttig om te kijken hoe misschien wel het grootste probleem in dit gebied ook alweer is ontstaan. Hadassa Hirschfeld heeft de geschiedenis van het Israëlisch-Palestijns conflict overzichtelijk beschreven. Ze begint in 1882 wanneer de eerste immigrantengolf van Russische Joden naar Israël op gang komt en bespreekt uitgebreid het jaar 1897 als Theodor Herzl in Basel het eerste Zionistische Congres toespreekt. In die tijd was er veel antisemitisme in Europa, er waren pogroms in Rusland, een eigen land zou voor de joden een uitkomst zijn. Bij aankomst in Palestina werd de eerste groep Russische Joden niet enthousiast ontvangen door de Palestijnen, maar er was hoop en optimisme dat deze houding weldra zou veranderen. Herzl had over een multicultureel land gesproken, met welvaart en gelijke rechten voor iedereen. Ruim honderd jaar later is dit wel gerealiseerd, maar

